

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». «Ἰωάν. 14:24»

«Καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Τel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 27 No 3

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 300

Μάρτιος-March 2005

ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

«Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»

Υπό Ἀρχιεπισκόπου Αυστραλίας Στυλιανού

Η Ὁρθοδοξία διαθέτει ὡς βασικό γνώρισμα –πού τήν ἔχει ξεχωρίσει ἀπ' ὅλες τῖς ἄλλες χριστιανικές «Ἐκκλησίες» καί Ὁμολογίες– τό ὅτι ἀγωνίσθηκε καί «συν-τήρησε» ὅλες μαζί τῖς «θεμελιώδεις ἀξίες» τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅπως ἀκριβῶς τῖς διατύπωσε, κατά τήν Α' χριστιανική χιλιετία, ἡ ἀδιαίρετη ἀκόμη τότε Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία.

Αὐτό τό «ὅπως ἀκριβῶς τῖς διατύπωσε» θέλει νά ἐπισημάνει ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία σεβάστηκε στόν ἴδιο βαθμό καί τῖς τρεῖς μορφές, ὑπό τῖς ὁποῖες ἐκφράζεται πάντα στήν Ἱστορία τοῦ κόσμου ἡ ἀλήθεια τοῦ ζώντος Θεοῦ (ὡς Δόγμα, Λατρεία καί λαϊκή εὐσέβεια).

Ἡ «πιστότητα» αὐτή τῆς Ὁρθοδοξίας στίς «καθιερωμένες» τρεῖς ἐπίσημες μορφές τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος τῆς Α' χιλιετίας, δέν δηλώνει ἀπλῶς μιά «ἠθική συνέπεια». Πρό πάντων μαρτυρεῖ καί καταθέτει τήν βαθύτατη βεβαιότητα ὅτι μόνο ὅταν διατηροῦνται ἐνωμένες καί ἀδιαίρετες οἱ θεμελιώδεις χριστιανικές ἀξίες, τότε μονάχα εἶναι δυνατόν νά παραμείνουν ζωντανές καί ἀναλλοίωτες (γιά τήν σωτηρία ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!).

Γιά νά ἐξηγήσουμε τώρα πῶς θεολογικά τήν σωτήρια «τριλογία» πού χαρακτηρίζει τήν Ὁρθοδοξία, ὀφείλουμε νά δηλώσουμε ὅτι τό «ἀδιαίρετο» καί τό «ἀναλλοίωτο» τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν στό πέρασμα τῶν αἰώνων, ἀντανανκλᾶ ἄμεσα, ἔστω καί ἀτελῶς, τρεῖς ὑπέρχρονες καί ὑπερκόσμιες πραγματικότητες:

- α) τό ἀδιαίρετο τῆς Ἁγίας Τριάδος,
- β) τό ἀδιαίρετο τοῦ Κυριακοῦ Σώματος,
- γ) τό ἀδιαίρετο στίς λειτουργίες καί τά λειτουργήματα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Μόνο κάτω ἀπό μιά τέτοια ὀπτική τῶν Πατέρων καί Θεολόγων τῆς Α' χριστιανικῆς χιλιετίας, ἦταν δυνατόν νά ὀνομασθεῖ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη καί στήν «στρατευομένη» ἐν τῷ κόσμῳ πορεία της, ὡς «ὁ εἰς αἰῶνας παρατεινόμενος Χριστός»!

Αὐτός ὁ χαρακτηρισμός τῆς Ἐκκλησίας δέν θά μπορούσε νά θεωρηθεῖ μονομερῆς σεβασμός πρὸς τόν Ἐνανθρωπήσαντα Θεό-Λόγο (πού εἶναι τό β' πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος). Ἀντιθέτως, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐτόνισαν ἐγκαίρως καί ἐπικαίρως, ὅτι καί μόνο τό

GREAT LENT

“THE IDENTITY OF THE ORTHODOX”

By Archbishop Stylianos of Australia

A basic feature of **Orthodoxy** which distinguishes it from all other Christian Churches and denominations is that it has struggled to maintain **all** fundamental values of Christianity **together**, just as these were formulated by the yet **undivided One, Holy, Catholic** and **Apostolic** Church, during the first Christian millennium.

In saying just as these were formulated, we wish to underline that Orthodoxy equally respected all **three** forms of expression of the truth of the living God in history (**Doctrine, Worship** and popular **piety**).

This fidelity of Orthodoxy to the three consecrated official forms of the Christian message from the first millennium does not merely express moral consequence. Above all it is testimony to the **deepest conviction** that, only when the fundamental Christian values are kept **united** and **undivided**, can they remain vibrant and unchanged (for the salvation of **all** humankind!).

In order to explain more theologically the saving trilogy which characterises Orthodoxy, we should state that the indivisible and unchanging nature of Christian truths throughout the ages **directly** reflects, even if **imperfectly**, three realities that are beyond time and place:

- 1) the **indivisibility** of the Holy Trinity
- 2) the **indivisibility** of the Body of the Lord
- 3) the **indivisibility** of the functions of the people of God.

Only with this perspective of the Fathers and theologians of the first Christian millennium was it possible to describe the Church of God (even in its militant journey in the present world) as Christ prolonged throughout the ages!

Such a characterisation could not be considered as being a **one-sided** emphasis on the incarnate Word of God (who is the second Person of the Holy Trinity). On the contrary, the Fathers of the Church stressed in a timely manner that the very name **Christ** simultaneously declares the **Father** who anointed the **Son**, and the **Spirit**, through whom He anointed and revealed Him to the world.

So the **undivided** unity of the three fundamental means by which the Church expresses itself - as **faith** and

ὄνομα «Χριστός», δηλώνει συγχρόνως καὶ τὸν Πατέρα πού «ἔχρισε» τὸν Υἱό, καὶ τὸ Πνεῦμα, διὰ τοῦ ὁποῖου τὸν «ἔχρισε» καὶ τὸν ἀποκάλυψε στὸν κόσμο.

Ἡ ἀδιαίρετη λοιπὸν ἐνότητα τῶν τριῶν θεμελιωδῶν τρόπων μὲ τοὺς ὁποίους ἐκφράζεται ἡ Ἐκκλησία, ὡς «πίστις» καὶ «πράξις» πού συνεχῶς κηρύσσονται **δοξολογικά**, ὡς «**Λατρεία**» πρὸς τὸν ἀληθινὸ Θεό, εἶναι σέ τελικὴ ἀνάλυση «**ὁμολογία**» καὶ «**ἰσοδύναμα**» ἀγαθὰ (δηλαδή **ὁμολογούν** τὴν ἴδια πραγματικότητα!).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν περιγραφεῖσα ἐνότητα καὶ **πληρότητα** τῆς «**ἐν Χριστῷ**» ζωῆς θέτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πιστῶν καὶ ἀπίστων ἡ Ἐκκλησία μας, μὲ τὴν ὅλη **δομὴ** καὶ **ἀλληλουχία** τῶν λειτουργικῶν στοιχείων τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. Καὶ μὲ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν τρόπο προβάλλει τὴν ἄθραυστη, δηλαδή τὴν **τρισιδιάστατη** «**ταυτότητα**» τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἐὰς δοῦμε ὅμως ὅλα αὐτὰ, κάπως ἀναλυτικώτερα στὴν συνέχεια.

Οἱ δύο πρώτες Κυριακὲς τοῦ Τριωδίου, μὲ τίς διδακτικώτατες Παραβολές (τοῦ «**Τελώνου καὶ Φαρισαίου**» πού προηγεῖται, καὶ τοῦ «**Ἀσώτου**» πού ἔπεται), περιγράφουν «ἐν περιλήψει» τὰ ριζικὰ **ἀδιέξοδα** πού δημιούργησε στὸν ἄνθρωπο ἡ διπλὴ «φιλαυτία» του: ὡς **ὑποκρισία** ἀφ' ἑνός, καὶ ὡς **ἀποστασία** ἀφ' ἑτέρου. Ἡ πρώτη, ὅπως εἶναι προφανές, ὁδηγεῖ μοιραῖα στὴν δεύτερη. Γιατί, ὅταν **ὑποκρίνεσαι**, εἶναι φυσικὸ νὰ ἀπομακρύνεσαι καὶ νὰ ἀποκόπτεσαι ἀπὸ τίς **ρίζες** σου, ὅποτε **αὐτοξεορίζεσαι**. Ἡ ἐπανένωση μὲ τίς ρίζες, δηλαδή μὲ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, εἶναι δυνατὴ μόνο μὲ τὴν «**μετάνοια**». Μὲ τὴν ἐπιστροφή τοῦ **Ἀσώτου**!

Ἐν συνεχείᾳ τὸ σύντομο τραγικὸ «Χρονικὸ» τῆς σχέσεως Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἐκτυλίσσεται **σταδιακά** κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴ, μὲ ἀπαράμιλλη **παιδαγωγικὴ σοφία**, τὴν ὁποία μόνο οἱ «**θεοφόροι Πατέρες**» μπορούσαν νὰ διαθέτουν.

Ἔτσι, οἱ ἐπόμενες **πέντε** κατὰ σειράν «Κυριακὲς τῶν Νηστειῶν» μέχρι τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων, ἔχουν ὡς ἀποστολὴ νὰ προβάλλουν τὴν ἀδιαίρετη χριστιανικὴ ἀλήθεια, κάθε μία χωριστά, ἀπὸ μιά διαφορετικὴ πλευρὰ, ὡς ἀκολουθῶς:

α) Ἡ **Α' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν** λέγεται καὶ «**Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας**», ἐπειδὴ εἶναι ἀφιερωμένη στὴν «**ἀναστήλωση τῶν Εἰκόνων**», οἱ ὁποῖες (ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι «ἡ Βίβλος τῶν ἀναλφαβήτων πιστῶν») πρωτίστως ὁμολογοῦν ἐμπράκτως τὴν πίστη εἰς τὴν θεία Ἐνανθρώπηση, δηλαδή τὴν πρώτη καὶ ὕψιστη ἀλήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ.

β) Ἡ **Β' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν**, ἀφιερωμένη στὴν μνήμη Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, Ἀρχ/που Θεσσαλονίκης (14ος αἰ.), ὑπογραμμίζει τὴν μεγάλη ἀλήθεια πού εἶχε ἐπισημάνει πρῶτος ὁ Ἀπ. Παῦλος καὶ οἱ Καππαδόκες Πατέρες ἀργότερα, ὡς πρὸς τὴν διάκριση μεταξύ «**οὐσίας**» καὶ «**ἐνεργειῶν**», στὴν διδασκαλία περὶ Θεοῦ. Αὐτὴ τὴν βαθύτατη Ὁρθόδοξη διάκριση ξαναθύμησε ὁ Παλαμάς, ἀναπτύσσοντάς τὴν εἰς τὴν περὶ «**θεώσεως**» εὐλαβεστάτη Θεολογία του, καταπολεμώντας ἔτσι τὸν **ἀνευλαβὴ ὀρθολογισμό** τῆς Δύσεως, εἰς τὸ πρόσωπο τοῦ ἐκ Καλαβρίας Βαρλαάμ.

γ) Ἡ **Γ' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν**, λέγεται καὶ «**Κυ-**

action which are continually proclaimed **doxologically** while **worshipping** the true God - in fact **confess** the same reality!

The Church places the mentioned **unity** and **fullness** of life **in Christ** before the eyes of both believes and non-believers through the entire **structure** and **coherence** of the liturgical features of Great Lent. And precisely in this way it projects the unbroken, *i.e.* the three-dimensional **identity** of the Orthodox.

Let us now see these things in somewhat more detail:

The first two Sundays of the Triodion period before the commencement of Lent proper, with their highly didactic Parables (of the **Pharisee and the Tax-Collector** first and the **Prodigal Son** second) describe in summary form the radical **dead-ends** which man's love of self has created: as **hypocrisy** on the one hand and as **apostasy** on the other. The former clearly and inevitably leads to the latter. For when one acts **hypocritically**, it is natural that one becomes distant and removed from ones own **roots**, in which case there is a self-exile. The reunification with one's roots, namely with the source of life, is only possible through **repentance**. With the return of the **Prodigal Son**!

Following this, there is the brief yet tragic chronicle of the relationship between God and man that **gradually** unfolds during Lent with **educational wisdom** which is without parallel, and which only the God-bearing Fathers could have possessed. Thus the subsequent five Lenten Sundays in a row, up until Palm Sunday, seek to present undivided Christian truth, each in its own way, as follows:

1) The **first Sunday** of Lent is called the **Sunday of Orthodoxy**, as it is dedicated to the **restoration of the icons** which (apart from being 'the Bible of those who cannot read') above all actually confess faith in the divine Incarnation, the first and highest truth of Christianity.

2) The **second Sunday of Lent**, dedicated to the memory of St Gregory Palamas, Archbishop of Thessaloniki (14th cent.), underlines the great truth which was pointed out first by the Apostle Paul and later by the Cappadocian Fathers, concerning the distinction between the '**essences**' and '**energies**' of God. Palamas recalls this deepest of Orthodox distinctions which he developed in his most reverent theology concerning **deification**, thereby counteracting the irreverent **rationalism** of the west, in the person of Barlaam of Calabria.

3) The **third Sunday of Lent** is called the **Sunday of the Veneration of the Holy Cross**, thus promoting to every person the value of the sacrifice of the God-Man on the Cross for the sake of all humankind.

4) The **fourth Sunday of Lent** is dedicated to the memory of the great ascetic John of Sinai, who wrote the *Ladder of Divine Ascent* (7th cent.), and reminds us that, the more we are gradually released from the material weight of the body through continual **spiritual exercise** and **self-transcendence**, the more we climb step by step the spiritual Ladder which leads to the unending vision of the glory of God.

ριακή τῆς Σταυροπροσκυνησεως», γιατί μέ τήν πανηγυρική προσκύνηση τοῦ «**Τιμίου Σταυροῦ**» προβάλλεται σέ ὄλη τήν ἀνθρωπότητα ἡ ἀξία τῆς Σταυρικής θυσίας τοῦ Θεανθρώπου, ὑπέρ ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

δ) Ἡ **Δ' Κυριακή τῶν Νηστειῶν**, ἀφιερωμένη στήν μνήμη τοῦ κορυφαίου Ἀσκητοῦ, Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, συγγραφέως τῆς «Κλίμακος» (7ος αἰ.), μάς ὑπενθυμίζει ὅτι, ὅσο ἀπαλλάσσεται σταδιακά ὁ πιστός –μέ τήν συνεχῆ **ἄσκηση** καί **αὐθυπέμβαση**– ἀπό τά ὑλικά βάρη τοῦ σώματος, τόσο ἀνεβαίνει σκαλί-σκαλί τήν νοερά «Κλίμακα» πού τόν ὀδηγεῖ στήν ἀνέσπερη θέα τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ.

ε) Ἡ **Ε' Κυριακή τῶν Νηστειῶν**, ἀφιερωμένη στήν Ὁσία Μαρία τήν Αἰγυπτία, μάς διδάσκει τήν «**θεοποίη**» δύναμη πού ἔχει ἡ εἰλικρινής **μετάνοια**. Μετά ἀπό ἕνα σκανδαλωδῶς ἀμαρτωλό πρότερο βίο, ἀξιώθηκε –ἡ συμπαθεστάτη αὐτή Ἁγία– μέ νηστεία, προσευχή καί «πνεῦμα συντετριμμένο», νά γίνει τό κορυφαῖο παράδειγμα, γιά τήν σωτηρία τῶν ἀμαρτωλῶν ὄλων τῶν αἰώνων.

Ἄν τώρα προσθέσουμε ὅτι μέσα στίς πέντε αὐτές ἑβδομάδες τῶν Νηστειῶν ὑπάρχουν διάσπαρτες καί οἱ «**Προηγιασμένες Λειτουργίες**», τά «**Ἀπόδειπνα**», οἱ «**Χαιρετισμοί τῆς Θεοτόκου**», ὁ «**Μέγας Κανὼν**», οἱ «**Κατανυκτικοί Ἑσπερινοί**», κ.ἄ., τότε φθάνουμε στήν Μ. ἑβδομάδα, ὅπου ἡ ὄλη ἱερῆ δραματουργία τῆς Ἐκκλησίας μας κορυφώνεται μέ τίς Ἀκολουθίες «τῶν **Νυμφίων**», τῶν «**Σεπτῶν Παθῶν**» (μέ τήν Ἀποκαθήλωση, τά Ἐγκώμια καί τόν Ἐπιτάφιο), μέ τήν λαμπροφόρο Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, καί τόν ἀπαράμιλλο «**Ἑσπερινό τῆς Ἀγάπης**», ὅπου τό Εὐαγγέλιο τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ψάλλεται πανηγυρικά σέ ὅσο τό δυνατόν περισσότερες γλώσσες, γιά νά χαροῦν ὄλοι οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἦστερα ἀπό τήν πιό πάνω «**ἀνάγλυφη ἔκθεση**» τῶν πλέον χαρακτηριστικῶν πνευματικῶν θησαυρῶν τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, κατά τήν Μ. Τεσσαρακοστή, ποιός θά τολμοῦσε νά ἀρνηθεῖ ὅτι ὄντως αὐτή ἡ ἱερώτατη περίοδος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους ἀποτελεῖ τήν «**πεμπτουςία τῆς Ὁρθοδοξίας**»;

Τώρα λοιπόν μόνο γίνεται σαφές καί κατανοητό, γιά ποιό λόγο οἱ δῆθεν «προοδευτικοί» τῶν πολιτικῶν Κομμάτων στήν Ἑλλάδα (μετά τήν ἑπταετῆ Δικτατορία τῶν Συνταγματάρχων), ἔσπευσαν **μέ τόση μανία** (!) νά **ισοπεδώσουν** καί νά «ἀφανίσουν» τήν ἱερώτατη αὐτή περίοδο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἑορταστικοῦ κύκλου. Πίστευσαν, οἱ ταλαίπωροι, ὅτι ἔτσι μόνο θά μπορούσαν νά αισθάνωνται τελείως «ἐλεύθεροι» στήν ἀσυδοσία τῆς παντοειδοῦς **κραιπάλης**, ὅπως τήν ἐδίδαξε θεωρητικά καί πρακτικά ὁ σχιζοφρενικός ἀμοραλισμός τοῦ Ἀ. Παπανδρέου, καί ἡ ἄμετρη ὑποκρισία τῶν διαδόχων του.

Παρά ταῦτα, τό νά μήν ὑπάρχει πιά ὁ στοιχειώδης σεβασμός τῆς **Μ. Τεσσαρακοστῆς** (ὅπως τήν περιγράψαμε) ἀπό τοὺς Πολιτικούς καί τήν ἐν γένει λεγομένη «**ἡγήτιδα τάξη**» στά μεγάλα ἀστικά κέντρα τῆς Ἑλλάδος σήμερα, δέν εἶναι τό μεγαλύτερο κακό. Γιατί ὑπάρχει ἐκ παραλλήλου ἡ ἀπέραντη «ἐνδοχώρα» τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πού ζεῖ καί συντηρεῖ πιστά τίς παραδόσεις του –χωρίς ὑποκρισίες βέβαια καί θεατρι-

5) The **fifth Sunday of Lent**, dedicated to St Mary of Egypt, teaches us about the **deifying** power of sincere repentance. Having lived a tremendously sinful life, this very likeable Saint was made worthy, through fasting, prayer and a contrite heart, to become the ultimate example of the salvation of sinners for all time.

If we also consider that during those five weeks of Lent we have interspersed **Pre-sanctified Liturgies, Compline Services, the Salutations to the Mother of God, Supplications, Vespers** etc., we then arrive at Holy Week wherein the whole dramaturgy of our Church reaches its climax with the Services of the **Bridegroom** and the **Venerable Passion** (with the taking down of Christ's Body from the Cross, the Lamentations and the *Epitaphios* procession), with the splendour of Christ's Resurrection and the incomparable **Vespers of Love**, when the Gospel of the Resurrection is jubilantly chanted in as many languages as possible, to be enjoyed by all representatives of humankind.

After the above overview of the most characteristic spiritual treasures of the Orthodox Tradition during Great Lent, who would dare deny that this truly sacred period of the Church year is the **quintessence of Orthodoxy**? Only now does it become clear and understandable why so-called progressive members of the political parties in Greece (following the seven-year dictatorship of the Colonels) **frantically rushed** to level and ravage this most sacred period of the Church calendar. These unfortunate people believed that it was the only way for them to remain totally free and immune from all kinds of **excess**, as taught in both theory and practice by the incoherent amorality of A. Papandreou, and the boundless hypocrisy of his successors.

At any rate, the worst evil is not the absence of fundamental respect for **Great Lent** (as we have described it) among politicians and so-called leaders in the urban centres of Greece today. This is because there is also the vast hinterland of the devout Greek people who faithfully maintain their traditions without hypocrisy and showiness of course, regardless of the example set by irreverent or simply imprudent 'statesmen'.

However, among Greek diaspora communities that are organised around the Church, great and irreparable damage is caused when the notorious Council of Hellenes Abroad (SAE) fiendishly and stubbornly persists in organising unholy and supposedly cultural **festivals** in which the tradition of the Orthodox is dishonoured and the consciences of young people are tarnished.

As this **abomination** occurs, in spite of our appeals only during the period of Lent rather than any other time of year, with the absolute collaboration and insensitivity of the Diplomatic and Consular representatives of Greece, the Archdiocese is left with no choice but to characterise it as 'the **sabotage** of Greeks abroad by Greece'!

We leave them to public scorn and the impartial judgement of God.

THE TRIUMPH OF ORTHODOXY: *The Role of the Monks in the Iconoclastic Controversy*

(Part I)

by Phillip Kariatlis

"I do not venerate matter, but I venerate the creator of matter."

St John of Damascus

"If anyone should forbid the icon of Christ equally with the symbol of the cross to be both drawn in every place and displayed for the salvation of the people, he is a heretic."

St Theodore the Studite

Introduction

*"As the Prophets prophesized, as the Apostles taught, as the Church has received, as the teachers have dogmatized, as the Universe has agreed....Let us declare, let us assert, let us preach in like manner Christ our true God, and honor His saints in words, in writing... in **Holy Icons**, worshipping Him as God and Lord and honoring them as His true servants....This is the faith of the Apostles, this is the faith of the Fathers, this is the faith of the Orthodox, this is the faith that sustains the Christian oikoumene...."* (Synodikon).

On 11 March 843, the **first Sunday in Lent**, the reinstatement of icons was proclaimed in the great Church of St Sophia and this day has remained in the Church's memory as **'The Triumph of Orthodoxy'**. Every year on this Sunday, the Church celebrates its victory over the last of the great heresies of the first common Christian millennium, namely **Iconoclasm** which lasted for **over a hundred years** (717–843AD) and falling into **two phases**. Not discounting the role played by the hierarchy and the Byzantine state in general, the real credit for the victory of Orthodoxy belonged to the monks, especially **St John of Damascus** and **St Theodore the Studite**. In overwhelming numbers, they withstood, and did not submit to the

decrees promulgated by the emperors against icons and consequently suffered martyrdom on account of the Truth. Furthermore, they developed an articulate **theology of icons** in written form, in this way enabling future generations an insight into their witness to the Truth.

First Phase of Iconoclasm

Iconoclasm was a heresy which appeared at the very beginning of the **eighth century** among certain bishops of the eastern borderland of the empire whose followers took icons down from Churches consequently smashing and burning them. On the other hand, the **iconophiles** (those who favored icons) or **iconodules** (those who venerated icons), as they came to be known, strongly defended the place of icons in Churches and for private worship. Far from being simply a disagreement about Christian art, fundamentally iconoclasm was a **doctrinal dispute** which had to do with the very person of the **incarnate Christ**. Coupled with not giving full significance to the incarnation, was the negative attitude of the iconoclasts towards the **material world**. Thirdly, the iconoclasts failed to realize that icons had **always** been a **part of the Church's teaching** and **tradition** as a **means of instruction** for those who could not read or who did not have access to written material. Finally, their claim that Iconophiles were idol worships did not stand because they failed to understand that icons were **symbols** directing the faithful towards the persons depicted.

The iconoclastic controversy nevertheless very quickly gained strength and reached **Emperor Leo III** (717-745) thereby taking on an **imperial dimension**. Leo openly sided with the iconoclasts; he removed a mosaic icon of Christ above the entrance of the imperial palace and in 730 promulgated a decree against icons. During this period there is little evidence for a persecution against the **Iconophiles** (those who favoured icons) and also very little is known on iconoclastic doctrine. It would be the son of Leo, **Constantine Copronymous** (745-775), who would pursue his father's iconoclastic policy systematically and persecute the icon worshippers, among whom were the monks.

Under Constantine Copronymous, the struggle was intensified. He organized a certain amount of propaganda¹

σμούς- ὅποιο καί ἂν εἶναι τό παράδειγμα τῶν ἀνευλαβῶν ἢ ἀπλῶς ἀψυχολόγητων «Ἐθνοπατέρων»!

Ἡ μεγάλη ὁμως καί ἀνεπανόρθωτη ζημιὰ γίνεται στίς συγκροτημένες καί ἐκκλησιαστικά συντεταγμένες Ὀμογένειες τῶν Ἀποδήμων, ἀπό τότε πού τό διαβόητο «Συμβούλιο Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ» (ΣΑΕ) μέ δαιμονική μανία καί ἐπιμονή ὀργανώνει συστηματικά κάθε χρόνο τά ἀνόσια ἐκεῖνα διήθεν «πολιτιστικά» φεστιβάλς καί «glendi», ὅπου πανηγυρικά ἐξευτελίζεται ἡ Παράδοση τῶν Ὀρθοδόξων καί διαφθεύονται οἱ συνειδήσεις τῶν νέων ἀνθρώπων.

Ἐπειδή δέ τό ἐν λόγῳ ἀνοσιούργημα γίνεται, παρά τίς διαμαρτυρίες μας, μόνο καθ' ὀλόκληρη τήν περίοδο τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς κι' ὄχι σ' ἄλλη ἐποχή τοῦ χρόνου, μέ τήν ἀπόλυτη δέ σύμπραξη καί ἀναισθησία τῶν Διπλωματικῶν καί Προξενικῶν ἀντιπροσώπων τῆς Γεντεῖρας, δέν ἦταν δυνατόν παρά νά τό χαρακτηρίσει ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπή μας ὡς «**δολιοφθορά** τῶν Ἀποδήμων ἀπό τήν Ἑλλάδα»!

Τούς παραδίδουμε στήν κοινή περιφρόνηση καί στήν ἀδέκαστη κρίση τοῦ Θεοῦ.

1. J.M. Hussey, *The Orthodox Church in the Byzantine Empire* (Oxford: Clarendon Press, 1986), 39.

and gathered the iconoclastic bishops to help him search for passages against icons in Biblical and Patristic texts. Next Constantine tried to obtain **synodical approval** of his iconoclastic teaching and therefore summoned an 'ecumenical' council to meet in the imperial palace in **Hieria** situated on the Asian shore opposite Constantinople. It commenced on 10 February **754**. In this council 338 bishops presided announcing their iconoclastic doctrine and therefore condemning icons. At the close of this council, **saints Germanus, John of Damascus** and **Gregory of Cyprus** were **excommunicated** for not renouncing the veneration of icons. After this, the Iconoclasts demanded the destruction of icons claiming that in venerating them, people were being misled into a type of idolatry. In not being able to distinguish between the wood upon which the icon was painted and the person that was represented on them, the iconoclasts believed that the Orthodox faithful were worshipping created matter instead of the Creator. Nevertheless, having procured the approval of the council, Constantine began putting its decisions vehemently into practice.

During this period many monks suffered as a result of not renouncing icons. There were spectacular instances of persecution. The **Vita (Life) of Stephen the Younger**² explicitly stated that Constantine declared war on the 'wearers of the idolatrous monastic habit'³ even prior to the council of Hieria.⁴ In this account, Stephen is presented as the principal champion of icons and the leader in the iconophile monks. His **eventual martyrdom** was the result of his persistent refusal to sign the decrees of the iconoclastic council. In **Theophanes** there is mention of other martyrdoms of monks who did not embrace the teachings of the iconoclasts - **Andrew 'the Calybite'** and **Peter 'the Stylite'** whose heads were pounded by their own icons.⁵

During this time, the Orthodox dogma and theological thought was being developed and voiced by a monk living outside the empire, namely **St John of Damascus**. He is seen as the **classic defender of icons** in this period. He was probably born in the mid seventh century (probably 645) and died before 754. Very little is known about the life of this man, and what little is known of his personal history, is mostly obscured by legends. One can guess however what sort of man he was by his writings which betray not only his **grandeur** but also **the vigorous dynamism** with which he **defended 'Orthodoxy'**. As a theologian, his aim was to address contemporary problems, hence his involvement in the iconoclastic controversy. He explained and defended the traditional act of

Christian devotion offered to icons. He claimed that those who refused to worship icons, were in danger of falling into the heresy of **Manichaenism** which basically believed that all created matter was evil. Furthermore, he saw in iconoclasm a lack of feeling for the **sacred realism of history**. On a **Christological level**, he saw in iconoclasm the heresy of **Docetism** which had taught that Christ only appeared to be human but did not really become incarnate in the full sense of the word. For all these reasons he fought to uphold icons in Churches and worship in general.

For St John of Damascus, **icons of Christ were a permanent witness that the Invisible God had, at a moment of earthly history, become visible and human. To deny icons was to diminish the authenticity of the humanity of Christ.**⁶ Since God had assumed flesh, it was possible to depict Him with images. As the Gospel writers had been able to describe Him in words (**λογογραφείν**) so it was also possible, for iconographers to 'write in gold' (**χρυσσογραφείν**) by depicting scenes in icons. St John of Damascus stressed the **change** which resulted in the relationship between the Creator and the created when God had willed to become visible by assuming a material existence and giving matter a new function and dignity.

"In former times, God without body or form, could in no way be represented. But today, since God has appeared in the flesh and lived among men, I can represent what is visible in God (τό ῥατόν τοῦ Θεοῦ). I do not venerate matter, but I venerate the Creator of matter, who became matter for my sake, who assumed life in the flesh, and who, through matter accomplished my salvation."⁷

For St John of Damascus icons were therefore **essential** since they witnessed to the fact that Christ had become fully human taking flesh and was therefore able to be depicted. Therefore in destroying icons, St John of Damascus believed that the iconoclasts were not taking full account of the Incarnation of Christ. He continued to argue that as a result of the Incarnation everything had become accessible to sanctification; **matter** itself had become **a channel of the Grace of the Holy Spirit**. Yet no less significant, was St John's opposition to the state in interfering in Church affairs:

"it does not belong to the Emperor to legislate for the Church."⁸

Clearly St. John of Damascus occupies an eminent place in history during the years of the iconoclastic struggle. In this next issue of the *Voice of Orthodoxy* the proceedings of the **Seventh Ecumenical Council** will be considered along with the person of **St Theodore of Studite** who was involved in upholding the veneration of icons during its **second phase**.

(to be continued)

2. Even though the *Vita Stephani* is a valuable source in examining the role of the monks in the iconoclastic controversy one must also remember that it is unreliable in its chronology and at times a stereotyped image is put forth.

3. S. Gero, "Byzantine Iconoclasm and Monachomachy" in *The Journal of Ecclesiastical History* 28.3(1977): 242.

4. PG, 100, 1116D - 1118A, taken from S. Gero, *opt. cit.*, 242.

5. kefala; "d j a[llwn toi'" ijeroi'" pivnaxin, ejn oi}' tw'n algivwn ta; ejktupwvmata ejkecavrakto, dievqraouon paivonte" (ed. de Boor, 72, lines 15 - 18), taken from S. Gero, *opt. cit.*, 243.

6. John of Damascus. *De Imag.*, 2.16. PG 94: 1304.

7. *De imag.* 1.16. PG 94: 1245A.

8. *De imag.*, 2.12, 335E.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΝΗΣΙΚΑΚΙΑ*

ON RESENTMENT*

“Ένας από τούς Πατέρες, ο Ευάγριος, είπε ότι οι μοναχοί δέν πρέπει νά ὀργίζονται ἢ νά στενοχωροῦν κανέναν. Καί πάλι εἶπε: «Ἄν κάποιος χαλιναγωγῆσει τό θυμό, χαλιναγωγεῖ τούς δαίμονες. Ἄν ὅμως ἔχει νικηθεῖ ἀπ’ αὐτό τό πάθος, εἶναι τελείως ξένος ἀπό τή μοναχική ζωή» καί ἄλλα σχετικά. Τί λοιπόν πρέπει νά πούμε ἑμεῖς γιά τόν ἑαυτό μας, πού δέν σταματᾶμε μόνο στό θυμό καί στήν ὀργή, ἀλλά πολλές φορές φτάνουμε καί μέχρι τή μνησικακία; Τί ἄλλο, παρά νά πενήθσουμε γι’ αὐτή τήν ἐλεεινή καί ἀπάνθρωπη κατάστασή μας; Ἄς κρατήσουμε λοιπόν ἀγρυπνα τά μάτια τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, ἀδελφοί μου, καί ἄς βοηθήσουμε «μετά Θεόν» τούς ἑαυτούς μας, γιά νά γλυτώσουμε ἀπό τήν πίκρα αὐτοῦ τοῦ καταστρεπτικοῦ πάθους. Γιατί συμβαίνει πολλές φορές νά βάζει κανεῖς μετάνοια στόν ἀδελφό του –ὅταν φυσικά ψυχρανθοῦν ἢ στενοχωρηθοῦν μεταξύ τους– καί νά παραμένει καί μετά τή μετάνοια λυπημένος καί ἔχοντας λογισμούς ἐναντίον του. Δέν πρέπει αὐτός πού πολεμιέται ἀπό τούς λογισμούς ν’ ἀδιαφορήσει γιά τό θέμα, ἀλλά ἀμέσως νά τούς σταματήσῃ. Γιατί αὐτό εἶναι μνησικακία. Καί εἶναι ἀνάγκη νά προσέξει μέ ἀγρυπνη φροντίδα, νά μετανοήσῃ, ν’ ἀγωνιστεῖ, ὅπως εἶπα, γιά νά μὴ μείνῃ πολύ καιρό μ’ αὐτούς τούς λογισμούς καί κινδυνεύσῃ. Γιατί μέ τό νά βάλῃ μετάνοια, ἀπλῶς συμμορφώνεται σέ μία πρακτική ἐντολή καί προσωρινά ἀντιμετωπίζει τό θέμα τῆς ὀργῆς, ἀλλά δέν κάνει κανένα ἀγώνα ἐναντίον τῆς μνησικακίας. Γι’ αὐτό καί παραμένει ἔχοντας τή λύπη ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του. Γιατί εἶναι ἄλλο πράγμα ἢ μνησικακία, ἄλλο ἢ ὀργή, ἄλλο ὁ θυμός καί ἄλλο ἢ ταραχή. Καί σᾶς λέω ἕνα πρᾶδειγμα, γιά νά καταλάβετε. Αὐτός πού ἀνάβει φωτιά, στήν ἀρχή ἔχει λίγη θράκα. Θράκα εἶναι ὁ πικρός λόγος τοῦ ἀδελφοῦ πού τόν λύπησε. Δές, ἢ θράκα ἔχει λίγη δύναμη. Γιατί, τί εἶναι μία λεξούλα τοῦ ἀδελφοῦ σου; Ἄν τήν ὑποφέρεις ἔσβησες τή θράκα. Ἄν ὅμως ἀρχίσῃς νά σκέπτεσαι: «Γιατί μοῦ τό ἔπε; Καί ἐγώ μπορῶ νά τοῦ ἀπαντήσω. Ἄν δέν ἤθελε νά μέ στενοχωρήσῃ, δέν θά μοῦ τό ἔλεγε. Καί, πιστέψτε με, θά τόν κανονίσω ἐγώ!» Νά, ἔτσι βάζεις μικρά ξυλαράκια ἢ κάποιο ἄλλο προσάναμμα, ὅπως ἀκριβῶς κάνει αὐτός πού θέλει ν’ ἀνάψῃ φωτιά, καί γεμίζεις τόν τόπο μέ καπνό, πού εἶναι ἢ ταραχή. Ταραχή εἶναι ὁ ἀναβρασμός ἐμπαθῶν καί ἀτάκτων σκέψεων, πού ξεσηκώνουν τήν καρδιά καί τήν κάνουν ἐπιθετική κατά τοῦ πλησίον. Αὐτή δέ ἢ ἐπιθετική διάθεση κατά τοῦ ἀνθρώπου πού μάς στενοχώρησε, πολλές φορές παίρνει καί χαρακτήρα ἀπειλητικό, γιατί γίνεται ἐκδικητική, ὅπως ἀκριβῶς εἶπε ὁ ἄββας Μάρκος: «Ἡ κακία πού γίνεται δεκτὴ μέ τό

89. Evagrius said that, “It is foreign to monks to get angry or to annoy people”. He also said that, “If somebody has wrath, he has the devil and if somebody has been defeated by this passion, he has become totally alienated from the monastic life, and he also said other things on that subject. What must we say then about ourselves who do not stop at anger and wrath but often allow ourselves to reach resentment? What else can we say other than to mourn our pitiable and inhuman situation? Let us therefore be vigilant, brethren, and help ourselves, after God, so that we can deliver ourselves from the bitterness of this pernicious passion.

Often, it happens that someone bows in repentance to his brother when there is some disturbance or some upset between them and after the bow, he remains in sorrow with thoughts against his brother. He should not despise such thoughts but immediately root them out as this is resentment and as I said, he needs great vigilance, repentance and struggle, so that he does not remain in this state long and be endangered. When he made the bow, he followed a practical commandment and he healed his wrath temporarily but he did not struggle against his resentment and that was why he was still upset by his brother. Resentment is one thing, anger and wrath another and agitation is yet another.

90. I will give you an example so that you understand. A person lighting a fire first has a small piece of tinder. This represents the word of the brother who has upset him. This little fire is very feeble. What significance has the word of your brother? If you put up with it you blow out the small fire, but if you begin to think to yourself, “Why did he say that to me? I myself can answer him. If he did not want to hurt me, he wouldn’t have said that and believe me, I can upset him too”. In this case, you add small pieces of wood to the fire or some other fuel like the person that lights a fire and you produce smoke which is agitation. Agitation is the movement and coming together of thoughts which stimulate the heart and make it audacious. Audacity is the taking of retribution against the person that has upset you, and this becomes insolence as Abba Mark said, “Evil accepted in thought makes the heart audacious, but when this is revoked through prayer and hope, it makes it contrite”.

(to be continued)

λογισμό, κάνει τήν καρδιά θυμώδη καί ἀπειλητική, ἐνῶ ὅταν πολεμηθεῖ μέ τήν προσευχή καί τήν ἐλπίδα προκαλεῖ μετάνοια καί συντριβή.

(συνεχίζεται)

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἄββα Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

* † Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life.* Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

OPENING OF THE 2005 ACADEMIC YEAR

The commencement of the 2005 academic year marked the beginning of the twentieth year of theological education and training at St Andrew's Greek Orthodox Theological College. The traditional Doxology Service was held on Thursday 17 February and was presided over by His Eminence Archbishop Stylianos, Dean of the Theological College. Staff and the students joined in celebrating the commencement of the academic year in the College Chapel of St John the Evangelist and Theologian. The student choir was led by Mr Vasili Psilacos, a graduate and former lecturer in Byzantine Music at St Andrew's.

At the conclusion of the service His Eminence welcomed everyone and spoke about the work of the Theological College as a continuing manifestation of God's grace towards the service of His Church and the broader community here in Australia. Its entry into a twentieth year of operation – considering its humble beginnings and the various challenges over the years – is an indication of God's abundant grace. His message to the first year students in particular reminded all present that the sacred task of the theologian is to relate authentically

to the other when conveying the word of God.

His Eminence also took the time to welcome Rev. Dr Doru Costache, parish priest of the Romanian Orthodox Church of St Mary's, Enfield NSW, who will be teaching in the area of Patristic Studies. He also spoke appreciatively of the honour bestowed upon the Theological College by the presence of Mr Mark Fleming, Church Ministries Manager of the NSW Bible Society, which generously donates copies of the critical edition of the Greek New Testament to all first year students.

The Doxology Service was followed by the traditional luncheon prepared by the tireless members of the Archdiocese Ladies Philoptochos.

Entering the College in 2005 are First Year Bachelor students Evangelos Kardaras (Syd), George Karpouzos (Syd), Vasilios Manavas (Melb) and Christopher Manevski (Melb). This year St Andrew's serves seventeen students from around Australia at the undergraduate level of theological studies. An additional seventeen students are studying at the graduate and post-graduate levels.

The Dean, academic staff and students at the commencement of the 2005 College Year.

ADDRESS OF HIS EMINENCE ARCHBISHOP STYLIANOS FOR THE COMMENCEMENT OF THE LAW TERM FOR 2005

Melbourne January 31, Sydney February 8, 2005

It gives me sincere pleasure once again to see all of you, members of the Judiciary and representatives of the legal profession, gathered in our Cathedral to pray together with us, Clergy and Laity of the Greek Orthodox Archdiocese, on the occasion of the commencement of the Law Term.

For the Standing Conference of Canonical Orthodox Churches of Australia (SCCOCA), this wonderful tradition we have established throughout the years means a lot.

Beyond the purely spiritual character of this gathering as a body of prayer, it gives us also the feeling that we are no longer a 'minority' of ethnic groups, but rather an integrating part of today's culturally diverse Australia.

Precisely in this spirit of deep **inter-relationship** and **solidarity**, we shall try to concentrate on the Word of God, as we heard it just a few moments ago from the passage of St John the Evangelist who, as known, was characterised as the 'Disciple of Love'.

First of all, let me point out the **comparison** it draws

Άπό την Δεξίωση εις την Αίθουσα της Ή. Αρχιεπισκοπής μετά την Δοξολογίαν διά τό Νέον Δικαστικόν Έτος εις τόν Ή. Ναόν Άγίου Εϋσταθίου. Διακρίνονται: ό Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας μετά του Κυβερνήτου της Βικτωρίας κ. John Landy, του Θεοφιλ. Δέρβης μαθητών των Κολλεγίων και Δικαστών (Μελ-Βούρνη 31-01-05).

Άπό την Τελετή και Δοξολογία εις τόν Ή. ΚαθεδρικόΝ Ναόν Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, επί τη έναρξει του Δικαστικού Έτους, παρουσία του Αρχιδικαστού της Ν.Ν.Ο. κ. Jim Spigelman και πολλών Δικαστών (Σύδνεϋ 08-02-05).

between **Law**, **Grace** and **Truth** - three realities which have a tremendous importance for our life and society.

St John states unreservedly that "the Law was given through Moses; Grace and Truth came through Jesus Christ" (Jn 1:16). Here we must note, however, that the original Greek text of the New Testament states in the relevant passage that Grace and Truth literally '**came into being**' (*egeneto*) through Christ, giving a much stronger presence of the divine through God incarnate than the English translation would indicate.

One might think that the Judiciary and other servants of the Law could possibly be more interested in concentrating basically - if not exclusively - on Law itself. Yet, I would not think that this is the true estimation of conscientious judges and lawyers, especially those who vigilantly remember the cautionary words of St Paul that "the letter kills, but the Spirit gives life" (2 Cor. 3:6).

In the same context, one should admit that Law always means positive **limits**, which is to say concrete **boundaries** and **cases**. These of course are, under all circumstances, a kind of obstacle - or at least a restraint - for the moral flexibility of the person who is called to pass judgment.

Another indication of the limited and provisional character of Law by definition, is the mere fact of the given variety of systems of Law throughout history, which express the need to always adjust the Law according to ever-changing human conditions.

Having said this, we are now in a position to see more easily that **Grace** and **Truth** (which come as an **accomplishment**, if not the **final climax**, of the morality of Law) are also higher realities which should never be overlooked or underestimated when resolving moral or social conflict in our society through human tribunals.

These interactions of course become more timely and acute in a period of aggressive terrorism, as we have been experiencing this internationally in the past few years.

And we have to underline this in order to remind ourselves that terrorism and counter-terrorism are not conditions which allow a sober and balanced judgement in individual cases of conflict.

Perhaps the greatest challenge, and the most difficult task, for any judge in assessing a criminal case lies in applying the correct **proportion** of **Justice** and **Grace**. Only in such a fair proportion can we be sure that **Truth** is served accordingly for the benefit of all, as well as for the improvement of the individual offender.

For, it is not a secret that, when the proportion of **Justice** and **Grace** is *not* applied correctly, we experience extreme decadence in all fields of social life.

Bearing in mind all the mentioned conditions faced by the members of the Judiciary and the servants of the Law, we feel once again obliged to pray fervently for all of them to have a peaceful new Law Term and ceaseless enlightenment from above in exercising their difficult duties.

Sisters and brothers, God bless all of you, your co-workers and families.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνησης τού Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Φεβρουάριον ὁ Σεβασμιώτατος:

– Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινό εἰς τόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναό Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg, ἐν τέλει δέ παρεκάθησε μετά τοῦ Θεοφ. Δέρβης καί λοιπῶν Κληρικῶν καί λαϊκῶν συνεργατῶν εἰς τό κοινό ἐόρτιο Δείπνο (1-2-05).

– Ἐδέχθη τόν Πρόεδρο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ NNO κ. Dick Dunn καί, ἐνώπιον τοῦ Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος, ἐνεχείρησεν εἰς αὐτόν ἐπιταγήν ἐκ \$282.226.35, διά τούς πληγέντας ἀπό τήν γνωστή θεομηνία Τσουνάμι εἰς τās χώρας τῆς Ν.Α. Ἀσίας, ποσόν τό ὅποιον ἀπέφεραν ὁ ἔρανος εἰς τούς ἀνά τήν Αὐστραλίαν Ἱ. Ναούς τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, κατόπιν τῆς ἐιδικῆς Ἐγκυκλίου (3-2-05).

– Ἀπέστειλε εὐχαριστήρια γράμματα πρὸς τās Ἑνορίας-Κοινοτήτας, πρωτίστως τῆς Ἁγίας Εὐφημίας Bankstown, διά τήν γενναιοδωρίαν μετά τῆς ὁποίας ἐφιλοξένησε τό Παναυστραλιανό Συνέδριο «Οἱ Γυναῖκες τῆς Ἐκκλησίας» ἐπί τῆ 30ετηρίδι τῆς ἐνταύθα ποιμαντορίας τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅσον καί πρὸς τήν Ἑνορίαν-Κοινότητα Ἁγίου Σπυρίδωνος, διά τό εἰδικόν Δείπνον πού προσέφερε εἰς τούς Συνέδρους (4-2-05).

– Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ταξιάρχου North Sydney, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησε μετά τῶν λειτουργησάντων Κληρικῶν καί τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, καθώς καί μετά τῆς Φιλοπαύχου, εἰς κοινόν γεῦμα κατά τό ὅποιον συνεζήτησε, ἐνώπιον ὅλων τῶν ὑπευθύνων τῆς Ἑνορίας-Κοινοτήτος, τό ζήτημα τῆς ἐπείγουσας ἀνάγκης νά ἰδρυθεῖ ἡ Ἑνορία τήν ὁποίαν ἀπό μακροῦ ζητοῦν εὐλαβεῖς χριστιανοί, οἱ ὅποιοι, λόγω ἀποστάσεων, εἶναι ἀδύνατον νά ἐξυπηρετηθοῦν ἀπό τήν Ἑνορία-Κοινότητα τοῦ Ταξιάρχου. Ἐπίσης ἐζήτησε προτάσεις διά τήν ὀριοθέτησιν τῆς ὑπὸ ἴδρυσιν Ἑνορίας καί ἐδόθη ἡ ὑπόσχεσις ὅτι θά κατατεθοῦν εἰς τὰ Κεντρικά Γραφεῖα μέχρι τό Πάσχα (6-2-05).

– Ἀπέστειλε συλλυπητήριον ἐπιστολήν εἰς τόν Πρωθυπουργόν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλή, ἐπί τῆ ἐκδημῖα τοῦ ἀειμνήστου αὐτοῦ πατρός Ἀλεξ. Καραμανλή. Ἐπίσης ἀπέστειλε θερμὴν συλλυπητήριον ἐπιστολήν συμπαράστασως εἰς τήν Αὐστραλιανῆς καταγωγῆς νεαράν μητέρα διά τόν ἐξ ἀτυχήματος θάνατον τῆς τετραετοῦς θυγατρὸς

Ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας ἐγχειρίζει εἰς τόν Πρόεδρο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ NNO κ. Dick Dunn ἐπιταγήν ἐκ \$282.226.35, διά τούς πληγέντας ἀπό τήν γνωστή θεομηνία Τσουνάμι εἰς τās χώρας τῆς Ν.Α. Ἀσίας (3-2-05).

τῆς (μόνου τέκνου) τροφίμου τοῦ Παιδικοῦ μας Σταθμοῦ ἐν Hurlstone Park, ἀφοῦ ἔγιναν ὄλαι αἱ σχετικαί ἔρευναι ἀπὸ Ἀστυνομία καί ἐκπροσώπους τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργείου καί ἀπεδείχθη ὅτι οὐδεμίαν εὐθύνην ἔφερε τό Ἴδρυμα, ἐφ' ὅσον ἡ λειτουργία τοῦ τελεί πάντοτε ἐν ἀπολύτῳ ἐφαρμογῇ τῶν κειμένων διατάξεων, πράγμα τό ὅποιον καί ἡ ἴδια εἶχε τήν ἐντιμότητα καί εἰλικρίνεια νά ὁμολογήσει.

– Ἐδέχθη τόν ἀφυπηρετοῦντα ἀπὸ τό ἐμπορικό τμήμα τοῦ ἐν Σύνδνεῦ Γενικοῦ Προξενείου κ. Νικ. Ζευγώλη (7-2-05).

– Ἐδέχθη τόν φιλοξενούμενο ἀπὸ συμπατριώτας του, Ἀρχιμ. Σωφρόνιο Βόγκα.

– Ἀπέστειλε ἐπιστολήν περὶ τῶν ἐν Αὐστραλία κινήσεων τοῦ ἄλλοτε Μοναχοῦ καί νῦν Ἀρχιμανδρίτου, Θεμιστοκλέους Ἀδαμοπούλου εἰς τόν Ποιμενάρχην αὐτοῦ Μητροπολίτην Κένυας κ. Μακάριον, καταγγέλλων ὅσα περὶ ἐπικειμένης συνεργασίας τοῦ ἐν λόγω προβληματικοῦ προσώπου ἐγγράφως εἶχον κυκλοφορήσει εἰς σχετικὴν Ἐγκύκλιον τῶν οἱ μετὰ τοῦ τέως Βοηθοῦ ἐν Μελβούρνῃ Ἐπισκόπου Ἀριανζοῦ Ἰωσήφ, φιλοδοξήσαντες νά ἰδρῦσουν, εἰς ἀντιπερισπασμόν τῆς ἐν Σύνδνεῦ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου, Ἰνστιτούτον Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Σπουδῶν, ὑπὸ τήν σθεναράν ὑποστήριξιν τοῦ Ἀντιοχειανοῦ Μητροπολίτου Saliba, καί τινων Θεολόγων τῆς ἐν Βικτωρία Uniting Church. Ἐπειδὴ εἶναι δεδομένη ἡ **προσηλυτιστικὴ** διάθεσις τῶν ἐν λόγω, ὄλως **ἀφιλαδέλφως** ἐνεργησάντων (διά νά προσελκύσουν ἐκ τῆς πολυανθρώπου ἐν Μελβούρνῃ Ἑλληνορθόδοξου παροικίας «σπουδαστάς»), καί παρὰ τās ἐκ τῶν προτέρων σαφεστάτας δηλώσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅτι οὐδέποτε ἤθελεν εὐλογῆσει τοιαύτας διασπαστικὰς μεταξὺ τοῦ Κανονικοῦ ποιμνίου του ἐνεργείας, ἡ σχετικὴ ἀπάντησις τοῦ Μητροπολίτου Κένυας κ. Μακαρίου ἀναμένεται τό ταχύτερον πρὸς καθησυχασμόν ὅλων τῶν πιστῶν.

– Προέστη καί ὠμίλησε, ὅπως καί εἰς Μελβούρνῃ, τῆς ἐπὶ τῆ ἐνάρξει τοῦ Δικαστικοῦ ἔτους καθιερωμένης Δοξολογίας εἰς τόν Ἱ. Καθεδρικόν Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, κατά τό καταρτισθέν καί ἐφέτος πρόγραμμα σχετικῶς, παρουσία τοῦ Ἀρχιδικαστοῦ NNO κ. Jim Spigelman, τοῦ Attorney General τῆς τοπικῆς Κυβερνήσεως κ. Bob Debus, ἀντιπροσωπεύοντος τόν κ. Bob Carr καί πολλῶν ἄλλων Δικαστῶν. Ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τήν παρακειμένη αἴθουσα τελετῶν, κατά τήν διάρκειαν τῆς ὁποίας, καί μετά ἀπὸ σύντομη προσλαλία, ὁ Σεβασμιώτατος προσέφερε τόσο τό Μετάλλιο τοῦ Συνεδρίου «Οἱ Γυναῖκες τῆς Ἐκκλησίας», ὅσον καί τό σχετικόν βιβλίον «Mother», πού ἐξέδωκε ἐπ' εὐκαιρίαν τό Australian Theological Forum, εἰς τόν Ἀρχιδικαστήν, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστησε θερμῶς διά τήν γενομένην τιμὴν. Ἐπίσης ὠμίλησαν ὁ Attorney General τῆς Πολιτείας καί ὁ ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου Δικηγόρος κ. Μ. Διαμαντῆς. Χρῆ Τελετάρχου ἐξετέλεσεν ὁ Δικηγόρος Δρ Νικ. Παπαναστασίου (8-2-05).

– Ἐδέχθη τόν Πρόεδρο τῆς Διακοινοτικῆς NNO καί Πρόεδρον τῆς Ἑνορίας-Κοινοτήτος Ἀγ. Εὐφημίας Bankstown κ. Παν. Θεοφίλου, ὁ ὁποῖος κατέθεσε καί ἐφέτος τήν ἐκ 100.000 δολλαρίων, συνεισφοράν τῆς ὡς ἄνω Ἑνορίας-Κοινοτήτος πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς (10-2-05).

– Ἀπέστειλε πρὸς τόν Ἀρχιδικαστήν Καμπέριας καί παλαιόθεν ἐκλεκτό φίλο κ. Murray Gleeson τό βιβλίον «Mother», ὁ ὁποῖος καί ἀπήντησε ἐνθουσιωδῶς (11-2-05).

– Παρεκάθησε εἰς τό Gala Dinner τό ὅποιο ὠργανώθηκε εἰς τό Ξενοδοχεῖο Sofitel Wentworth ὑπὲρ τοῦ ProviCare καί τοῦ Sports Hall of Fame, κατά τό ὅποιο 40 ἐπί πλέον λαμπροὶ ἀθλητῆς προστέθηκαν στόν κατάλογο τοῦ Χώλ τῆς Ἀθλητικῆς Δόξης, παρόντος καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπολλωνιάδος. Εἰς

τό ἐν λόγῳ ἐπίσημο Δεῖπνο ὑπὲρ τῶν ὡς ἄνω ἱερῶν σκοπῶν, τὸν Πρωθυπουργό τῆς Αὐστραλίας κ. John Howard ἐξέπροσώπησε ὁ κ. Malcolm Turnbull MP, τῆς περιοχῆς Vacluse. Χρῆ Τελετάρχου ἐξετέλεσε ὁ γνωστός ραδιοπαρουσιαστής κ. Alan Jones. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ τελετῇ ἀπενεμήθησαν σχετικαὶ Εὐαρέσκεια τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς διαπρέφαντες κατὰ καιροὺς ἀθλητὰς ἐκ τῆς Ὁμογενείας (12-2-05).

–Ἐδέχθη τὸ ζεῦγος Μιχ. καὶ Μαργαρίτας Κερδέλα, προερχομένους ἀπὸ τὰ Χανιά Κρήτης.

–Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος, προέστη τῆς καθιερωμένης τελετῆς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ 20οῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κατὰ τὸ γνωστὸ πρόγραμμα, ὅπου καὶ ἀνακοίνωσε τὴν πρόσληψη εἰς τὸ διδακτικὸ

Στιγμιότυπα ἀπὸ τὸν Ἄγιασμό κατὰ τὴν τελετῇ θεμελιώσεως τοῦ νέου συγκροτήματος τῶν Γηροκομείων τῆς Βασιλειάδος εἰς Sutherland, τὸν ὅποιον ἐτέλεσεν ὁ Σεβασμιώτατος παρουσία τῆς Κοινοπολιτειακῆς Ὑπουργοῦ κας Julie Bishop (Σύδν 25-02-05).

προσωπικὸ τοῦ νέου ἐν Σύδνεϋ Ἐφημερίου τῆς Ρουμανικῆς παροικίας (St Marys) Rev Dr Doru Costache (17-2-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Νικολάου Marrickville (20-2-05).

–Ἐδέχθη τὸ ζεῦγος Σπ. καὶ Ἐλ. Φραγκοῦλη, καθὼς καὶ τὸν κ. Μιχ. Καρῆ μὲ τὸν κ. Βαγ. Παπαγεωργίου (21-2-05).

–Ἐδέχθη τὸν Ἀντιδήμαρχο Ἰωαννίνων, Ἰατρό κ. Ἰω. Ναβρόζογλου, συνοδευόμενον ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Πανηπειρωτικῆς Ὁμοσπονδίας κ. Γεώργιο Βελῆ.

Ἔστειλε ἐπίσημη ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Premier NNO κ. Bob Carr, σχετικῶς μὲ τὴν ἀνακατάταξη τῶν χώρων περὶ τὰ Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ὁποία θὰ ἐπρεπε νὰ τύχει κάποιας εὐεργετικῆς ὑποστηρίξεως τῆς Κυβερνήσεως πρὸς καλυτέραν στέγασιν Κεντρικῶν ὑπηρεσιῶν οἱ ὁποῖες καλύπτουν ἀνάγκες ὀλοκλήρου τῆς ἀνά τὴν Αὐστραλία Ὁμογενείας (22-2-05).

–Ἐδέχθη ἀπὸ μέρους τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τὸν Καθηγητὴ κ. Μιχ. Ἀντωνιάδη καὶ τὸν Ἰατρό κ. Ἰω. Φαρομάτη, καὶ εἶχε μετ' αὐτῶν ἐκτενῆ συζήτηση διὰ καλύτερον συντονισμόν τῆς συνεργασίας ὄλων τῶν μελῶν τῆς Ἐνώσεως μὲ τὰ Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (23-2-05).

–Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατο Ἀπολλωνιάδος, ἐτέλεσε τὸν Ἄγιασμό ἐπὶ τῇ θεμελιώσει τοῦ τεραστίου νέου συγκροτήματος τοῦ Ἰδρύματος τῆς Βασιλειάδος εἰς Miranda (συγκρότημα 100 κλινῶν), ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Κοινοπολιτειακῆς Ὑπουργοῦ, κας Julie Bishop, τῶν πολιτικῶν καὶ Δημοτικῶν ἐκπροσώπων τῆς περιοχῆς, τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Βασιλειάδος, πολλῶν Κοινοταρχῶν καὶ ἐπιλέκτων Ὁμογενῶν, τοῦ Sir Arthur George, καθὼς καὶ ἐκπροσώπων τῶν τοπικῶν φορέων τῆς Δημαρχίας Sutherland. Ὁμίλησε ἐπ' εὐκαιρίᾳ καταλλήλως, ἀφοῦ προηγουμένως ἔκαμαν ἀνάλογες εἰσαγωγικὰς ἀνακοινώσεις ὁ Καθηγητὴς Κ. Μαλᾶνος, προεδρεύων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς π. Ἰω. Καπέτας. Ἡ ὁμιλία τῆς δυναμικῆς καὶ ἰδιαίτερος δημοφίλους Ὑπουργοῦ συνεκίνησε ὄλους, διὰ τὴν προθυμίᾳ μὲ τὴν ὁποία αὐτοπροσώπως ἦλθε καὶ πάλι νὰ στηρίξει καὶ νὰ ἐπαινέσει δημόσια τὸ ὑποδειγματικὸ ἔργο πού προσφέρουν σὲ Παναυστραλιανὸ ἐπίπεδο τὰ Ἰδρύματα τῆς Βασιλειάδος, ὡς μία ἀπολύτως καταξιωμένη κοινωνικὴ προσφορά τῆς Ἐκκλησίας μας στοὺς Ἀντίποδες (25-2-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγ. Χαραλάμπους Templestowe, ἐν συνεχείᾳ δὲ παρεκάθησε εἰς Δεῖπνο πρὸς τιμὴν του, πού παρέθεσε ὁ κ. Ἀνδ. Γεωργίου, Πρόεδρος τῆς Ἐνορίας. Μετὰ τὸ γεῦμα, κληθεὶς εὐγενῶς, ἐπεσκέφθη διὰ καφέ, μετὰ τοῦ ζεύγους Ἀ. Γεωργίου καὶ τοῦ Ἀρχιδ. Σωφρονίου, τὴν οἰκογένειαν Νικολάου καὶ Γενοβέφρας Βλάχου, εἰς τοὺς ὁποίους ἐφιλοξενούντο καὶ οἱ συγγενεῖς των ἐκ Πέρθης, Δικηγόρος κ. Ἐμμ. Σταματίου μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων τους (27-2-05).

–Ἐδέχθη τὸν ἐπανακάμψαντα ἀπὸ τὴν ἐπίσημη παραμονή του εἰς Ἅγιον Ὅρος, μεταπτυχιακὸ φοιτητὴ Κοσμά Ζήση καὶ εἶχε μετ' αὐτοῦ συζήτηση ὡς πρὸς τὴν περαιτέρω ἐξέλιξή του στὴν Ἐκκλησίᾳ, καὶ δὴ εἰς τὴν Θεολογικὴν μας Σχολὴν καὶ τὰ Κεντρικὰ Γραφεῖα (28-2-05).

Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῶν ὑπευθύνων ἱερέων διὰ τὴν τέλεσιν τῆς θ. Λειτουργίας εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν διακονίαν τῶν Ὁρθοδόξων Φοιτητῶν εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Πολιτείας (3-2-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Αἰκατερίνης Mascot (6-2-05).

-Έδέχθη τόν ἐξ Ἑλλάδος Κληρικόν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Οἰτύλου καί Γυθείου π. Σωφρόνιον Βόγκα.

Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Ν.Ν.Ο.

Παρέστη εἰς τήν Δοξολογίαν ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ Δικαστικοῦ Ἔτους, εἰς τόν Ἱερόν Καθεδρικό Ναόν (8-2-05).

-Έδέχθη εἰς συνεργασίαν τόν Διευθυντήν τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Στυλ. Μαγδαλόπουλον (11-2-05).

-Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, παρέστη εἰς τήν Ἐπίσημη Ἔσπεριδα πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἰδρύματος Pronicare τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (12-2-05).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γερασίμου Leichhardt (13-2-05).

-Έδέχθη τόν ἐκ τῆς Μονῆς Ἀγ. Νικολάου τῆς Μητροπόλεως Σύρου καί Ἄνδρου, Μοναχόν Παρθένιον Τζωρτζή.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τόν Ἑορτασμόν τῆς Ἑθνικῆς Ἐπετείου τῆς 25ης Μαρτίου (15-2-05).

-Έδέχθη τόν ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Γερ. Κούτσουραν (16-2-05).

-Παρέστη εἰς τήν Δοξολογίαν ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ Νέου Ἀκαδημαϊκοῦ Ἔτους τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ αὐτῆς καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς τὸ κοινόν γεῦμα Καθηγητῶν καί Φοιτητῶν (17-2-05).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Πάντων Belmore (18-2-05).

-Παρεκάθησεν εἰς τήν Συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἰδρυμάτων τῆς Βασιλειάδος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (22-2-05).

-Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, παρέστη εἰς τόν Ἀγιασμόν τοῦ Θεμελίου λίθου τῶν νέων κτιρίων τῶν Ἰδρυμάτων Γηροκομείων-Γηριατρειῶν τῆς Βασιλειάδος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, εἰς τὸ Sutherland (25-2-05).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Σοφίας καί τῶν Τριῶν Θυγατέρων αὐτῆς. Μετά ταῦτα, παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τὸ ὁποῖον ὠργάνωσεν ἡ ἐκ τῶν συνεργατῶν τῆς Ἑνορίας κα Σεβαστή Ἀνδρέου, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Ἑνορίας (27-2-05).

-Έδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τόν Διευθυντήν τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Στυλ. Μαγδαλόπουλον καί τόν ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Βασ. Ἄδραχτᾶ.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τῶν ἐθελοντῶν διδασκάλων, οἱ ὅποιοι διδάσκουν εἰς τὰ Δημόσια Σχολεῖα τῆς Πολιτείας μας τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Εἰς τήν ἐν λόγῳ συνάντησιν παρέστησαν ὑπὲρ τοὺς 100 διδασκάλους καί συνεζητήθησαν τρόποι διὰ τήν καλυτέραν ἀπόδοσιν τοῦ ἔργου τούτου (28-2-05).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου** **Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατὰ τόν μῆνα Φεβρουάριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

-Παρέστη συμπροσευχόμενος ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι κατὰ τὸν πανηγυρικόν Ἐσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ν. τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, ὅπου ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν (1-2-05).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ν. τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg. Μετά τήν Θεία Λειτουργία, ἡ Φιλόπτωχος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ εἰς τὸ Ἑνοριακὸν Κέντρο παρέθεσε γεῦμα.

Τὸ ἀπόγευμα προέπεμψεν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τόν Σεβα-

σιμώτατον ἐπιστρέφοντα εἰς Σύνδεῦ.

Έδέχθη εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ τόν κ. Norman A. McLean Chartered Loss Adjustor καί τοὺς πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰάκωβο Τσιγκούνη καί αἰδέσ. π. Χρήστο Δημηλιάνη καί συνεζήτησαν τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβαν κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη προκειμένου νὰ σταματήσουν τὴν ριψην βεγγαλικῶν κατὰ τὴν ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως (2-2-05).

-Τὸ πρῶτ' ἐτέλεσε τόν ἀγιασμόν ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ Σχολικοῦ Ἔτους εἰς τὸ Κολλέγιον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ὠμίλησε καταλλήλως πρὸς τὰ παιδιά καί διεβίβασε τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου πρὸς ὅλους (3-2-05).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ν. τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg καί ἐν συνεχείᾳ παρέστη καί ὠμίλησεν εἰς τὸ καθιερωμένο πανηγύρι τῆς Ἑνορίας εἰς τὸ πάρκο Coburg Lake. Μεταξύ τῶν ἐπισήμων ἦσαν οἱ κ.κ. The Hon. Kelvin Thomson Federal Member of Wills, The Hon. Nick Kotsiras State Member for Bulleen, Mr Mark Higginbotham Mayor Moreland City Council (6-2-05).

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ν. τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους Templestowe. Μετὰ τὸν Ἐσπερινόν παρεκάθησεν εἰς τὸ παρατεθέν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος δεῖπνον (9-2-05).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ν. τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους Templestowe (10-2-05).

-Ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμόν ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ Σχολικοῦ Ἔτους εἰς τὸ Σαββατιάτικο Ἑλληνικὸ Σχολεῖο τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου (12-2-05).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ν. τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους Templestowe (13-2-05).

-Ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμόν ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ Σχολικοῦ Ἔτους εἰς τὸ Κολλέγιον τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Oakleigh, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰακώβου Τσιγκούνη, ἱερατικῶς Προϊσταμένου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων.

Ἐν συνεχείᾳ μετέβη εἰς Doncaster καί ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμόν ἐπί τῆ ἐνάρξει λειτουργίας νέου καταστήματος τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς εἰς τὸ ἐν λόγῳ προάστιο, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς πατέρας Ἰάκωβον Τσιγκούνην καί Νικόλαον Βρεττᾶκον.

Έδέχθη τοὺς ἐκ Μελβούρνης φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς ἀναχωροῦντας διὰ Σύνδεῦ (14-2-05).

-Παρέστη συνεδριάσεως τῆς Κεντρ. Φιλοπτώχου (15-2-05).

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικόν Ἐσπερινόν ἐπί τῆ μνήμῃ τῆς ὁσιομάρτυρος Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, προστάτιδος τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου εἰς τόν Ἱ. Ν. τοῦ Ἀγίου Εὐσταθίου καί εὐλόγησεν ἀρτοκλασίαν ὑπὲρ τῶν μελῶν αὐτῆς (18-2-05).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν ἐπί τῆ μνήμῃ τῆς ὁσιομάρτυ-

Ἀπὸ τὸν Ἀγιασμόν ἐπί τῆ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων εἰς τὸ Δίγλωσσον Κολλέγιον τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς «Ἅγιος Ἰωάννης» (Μελβούρνη 03-02-05).

ρος άγιας Φιλοθέης εις τήν 'Ι. Μ. του ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ Northcote. Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν παρεκάθησεν εις γεύμα.

–Συνοδευόμενος υπό του πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰακώβου Τσιγκούνη, παρέστη εις τό καθιερωμένον δείπνον τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου εις τήν αἴθουσαν τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ (19-2-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν 'Ι. Ν. τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawcner καί τήν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εις γεύμα εις τήν οἰκίαν τοῦ αἰδεσ. π. Σπυριδωνος Βανδώρου (20-2-05).

–Προέστη ἱερατικῆς Συνάξεως εις τήν αἴθουσαν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (23-2-05).

–Υπεδέχθη τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον εις τό ἀεροδρόμιο προερχόμενον ἐκ Σύδνεϋ.

Εἰς τόν 'Ι. Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου εὐλόγησε τόν ἀρραβῶνα τῶν Χρήστου Κόντη, υἱοῦ τοῦ κ. Κων/τίνου Κόντη, μετά τῆς διδος Ὑπαπαντῆς Τρικίλη, τούς δέ γάμους αὐτῶν εὐλόγησε ὁ Σεβασμιώτατος.

Τό ἑσπέρας συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον παρέστησεν εις τήν δεξιῶσιν τοῦ γάμου εις τό Park Hyatt (26-2-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν 'Ι. Ν. τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville.

Τό ἀπόγευμα προέπεμψεν εις τό ἀεροδρόμιο τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐπιστρέφοντα εις Σύδνεϋ (27-2-05).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησης τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου** **Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατά τόν μῆνα Φεβρουάριον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (1-2-05).

–Κατά τήν ἑορτήν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τήν Ἱεράν Μονήν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park (2-2-05).

–Συνοδευόμενος υπό του Αἰδεσμ. π. Παναγ. Φωτάκη, παρέστη εις ἐκδήλωσιν διά τήν ἡμέραν κατά τοῦ καρκίνου (3-2-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury (6-2-05).

–Ἐτέλεσε τήν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγιασμοῦ, ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ Σχολικοῦ ἔτους, εις τό ἡμερήσιον Δημοτικόν Σχολεῖον «Ἁγίου Σπυριδων» τῆς ὁμωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος Unley.

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (7-2-05).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (9-2-05).

–Κατά τήν ἑορτήν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, ἔχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εις τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου (10-2-05).

–Ἐτέλεσε τήν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγιασμοῦ, ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ἀλληλοδιαδόχως εις τό Δημοτικόν καί τό Γυμνάσιον τοῦ Κολλεγίου «Ἁγίου Γεώργιος» τῆς ὁμωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος Thebarton (11-2-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga.

–Ἐτέλεσε τήν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγιασμοῦ εις τήν οἰκίαν τοῦ πρώην Προέδρου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου Port Pirie, κ. Βασιλείου Σίδερχ (13-2-05).

–Εὐλόγησεν ἑορτήν τράπεζαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Αἰδεσμ. π. Χαραλ. Στράτου, ἐπί τῆ ὀνομαστικῆ αὐτοῦ ἑορτῆ (14-2-05).

–Συνοδευόμενος υπό του Αἰδεσμ. π. Ἰωάννου Ψάλιου, παρέστη εις ἀκολουθίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ συνεδριάσεων τοῦ Κοινοβουλίου, ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἔτους.

–Εὐλόγησε τράπεζαν παρατεθεῖσαν αὐτῷ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ

Αἰδεσμ. π. Ἐμμανουήλ Ζαΐκη (17-2-05).

–Ἐτέλεσε τήν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγιασμοῦ, ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους, εις τά ἀπογευματινά σχολεῖα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park (18-2-05).

–Ἐτέλεσεν, εις τόν Ἱερόν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide, τούς Γάμους τοῦ κ. Γεωργίου Κατσανέρη μετά τῆς διδος Χριστίνας Βακιτσίδου.

–Ἐκήρυξε τήν ἐναρξιν τοῦ ἐτησίου, ἰδιαίτέρως ἐπιτυχούς, ἑλληνικοῦ πανηγυριοῦ τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Σπυριδωνος Unley, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (19-2-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν Ἱερόν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, ὅπου συμπροσευχήθησαν οἱ διοικούντες, τό προσωπικό καί οἱ ἐθελοντές τοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας, τιμώντες τήν 25ετηρίδα τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ.

–Τό ἑσπέρας, εις τήν αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, παρηκολούθησε ἰδιαίτέρως ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν τοῦ Δόκτορος Ἀλεξάνδρου Καλλονιάτη, μέ θέμα «Social Welfare in Byzantium», δοθεῖσαν εις τήν ἀγγλικήν, εις τά πλαίσια τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 25ετηρίδος τῆς ἰδρύσεως τοῦ Κέντρου Προνοίας, παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καί Πολυπολιτιστικῶν Ὑποθέσεων, Ἐντμ. κ. Michael Atkinson, στελεχῶν τῶν κυβερνητικῶν ὑπηρεσιῶν κοινωνικῆς προνοίας καί πολλοῦ κόσμου. Μετά τό πέρασ τῆς διαλέξεως, ἡ ὁποία προεκάλεσε πολλά εὐμενῆ σχόλια, παρετέθη δεξιῶσις δι ὅλους τούς παρευρεθέντας (20-2-05).

–Ἐτέλεσε τήν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγιασμοῦ, ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους, εις τά ἀπογευματινά σχολεῖα τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone (21-2-05).

–Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τό ἐξ Εὐβοίας ζεῦγος Ἰωάννου καί Χρυσάνθης Καπενῆ (22-2-05).

–Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τόν κ. Μάριον Σάββαν, στέλεχος τῆς Τραπεζῆς Κύπρου.

–Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τόν Μοναχόν π. Παρθένιον, ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Ἄνδρου.

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρ. Νεολαίας (24-2-05).

–Προήδρευσε ἐκτάκτου συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (25-2-05).

–Ἐτέλεσε τήν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγιασμοῦ, ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους, εις τό Σαββατιανό σχολεῖον τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Δημητρίου Salisbury.

–Ἐτέλεσε τήν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγιασμοῦ, ἐπί τῆ ἐνάρξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους, εις τό Σαββατιανό σχολεῖον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (26-2-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εις τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone.

–Εὐλόγησε φιλανθρωπικόν τέιον, παρατεθέν ὑπό τῆς οἰκογενείας Τηλεμάχου Καρλῆ, εις τήν αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τοῦ Συλλόγου Εὐβοιωτῶν (27-2-05).

–Ἐδέχθη τόν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν, κ. Στέφανον Νικολαΐδην.

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς διά τό θέμα τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 25ης Μαρτίου (28-2-05).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας
Ἐκδίδεται ἀπό Συντακτικῆ Ἐπιτροπή

Υπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ
Σελιδοποίησις: Πρωτοπρεσβ. π. Ἄγγελος Ἀλιφιεράκης
www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511